

MONUMENTUL
 în an . . . 28.— Cor.
 în an . . . 14.— „
 în an . . . 7.— „
 în an . . . 2.40 „
Posta României și strălucitate:
 în an . . . 40.— franci
Telefon
 în oraș și interurban
 Nr. 750.

ROMÂNUL

REDACTIA

ADMINISTRAȚIA
 Strada Zrinyi N-rul 1/a
INSERTIUNILE
 se primesc la administrație.
 Mulțumite publice și Loc
 deschis costă șirul 20 fil.
 Manuscrise nu se in-
 napoiază.

America.

„Berliner Tageblatt” găsim articolul de mai la dat din Washington și iscălit de D. Friedrich

Americanii abia după trecerea mai multă s'au trezit și au înțeles mărimea catastrofei, ce-a dat peste Europa. Dezorganizarea generală, suferită de industrie și de comunitate, a risipit cele din urmă îndoeli. La începutul lui August s'au ivit în America aceleași probleme ale marilor conflagrații, ca și în luptele vechi: închiderea bursei, scoaterea muncitorilor din fabrici, încetarea, o săptămână și jumătate, a transportului pe mare. Pe urmă lucrurile se îndreptară, repede. Lumea își dă seama, că ori cât de mari pagube s'ar face în Statele-Unite, în urma conflagrației generale, pe multe terene se vor deschide noi căi, ce vor înlocui cu desăvârșire pagubele făcute în zilele dintâi ale războiului universal. Căminele opiniei publice arătară și lămuririle, ce nu se va mai imbia nicidecum, înfrindând comerțul Statelor-Unite, în America de sud și în Asia, și de-a înfăptui în America vechea aspirație, cu privire la creșterea puternice flote de comerț, americană.

Se înțelege, că râvnirea spre aceste ținte, și căderea profiturilor întrevăzute, întărește și de mult dorința americanilor, de-a războiul la o parte, din sbuciumările lumii întregi. Cum izbucni războiul, presidentul Wilson a declarat neutralitatea Statelor-Unite, în declarațiile dela ordinea zilei. Nu peste mult timp această declarație formală, presidentul adresă poporului american, cu două propoziții, în cari spune să bage de seamă americanii, și să nu ia parte, pe față, gălăgios și

agresiv, nici uneia din taberele ce se războiesc. În o adresă către presa americană, ceru acesteia, ca să judece întâmplările după cum sunt, fără prejudeții.

Avizurile aceste și-au avut rostul lor, din greu. Ziarele americane sunt, în număr covârșitor, pentru puterile din antantă, și dau pe față toată simpatia lor. Desigur mai puțin pentru Rusia, decât pentru Franța și Anglia. De altă parte iau o atitudine neprietenească față de Germania și Austro-Ungaria. Momente atenuante se pot găsi pentru atitudinea aceasta. Decând cablul germano-american nu mai funcționează, toate știrile din război, și cele despre antecedentele războiului, merg în America din izvoare franco-anglo-rusești, iar cele câteva știri, ce se pot strecura din Germania, sosesc acolo urât mutilate de cenzura engleză, prin cari trec. Se poate constata și o mare ignoranță a ziarelor americane, cu privire la chestii militare și strategice, ba chiar și cu privire la chestii de geografie, — bunăoară un ziar de dimineață, de mâna întâia arată pe o hartă din Alsacia-Lorena, cum Germanii înaintează spre Varșovia, — și se pot multe neajunsuri explica prin cenzura severă a puterilor beligerante. Dar nu se poate nicidecum tăgădui, că simpatiile unei mari părți din opinia publică sunt pe partea antantei din Europa apuseană. „S'a observat și discutat cu aprindere — scria „Wash. Times”, la început — faptul, că țeara noastră e aproape întreagă pe lângă tripla antantă. Cercurile politice și cercurile funcționarilor, cari nu au voie să manifeste în publicitate simpatiile și părerile lor, au sentimente cu totul potrivnice vederilor din Germania și Austro-Ungaria”. Alt ziar, „New-York Times” scoate la iveală,

că „Cheers”-urile, cu cari a fost primită în New-York vestea declarației de război engleze, către Germania, au fost mult mai vii, decât uralele, când s'a aflat despre aceeași declarație a Germaniei către Anglia. Ajung aceste citate. Cercurile amintite susțin, că răpunerea Franței și Angliei va însemna o crâncenă lovitură pentru cauza democrației. Uită, bineînțeles, în același timp, că învingerea Rusiei nici decât nu va însemna învingerea democrației.

Lămurirea opiniei publice se impune, cu urgență. Camera de comerț germano-americană, din New-York, lucrează din răzputeri, în aceasta direcție. Mulțumită activității desfășurate, acuma, cele mai multe ziare americane fac atent publicul, că toate știrile, ce le dau, sunt din izvoarele antantei. Dar atât e puțin încă. Cu orice mijloace va trebui să arătăm publicului american mai ales originea războiului, și scopurile lui, cari nu sunt antidemocratice nicidecum.

Amestecul Japoniei în lupta celor cinci puteri europene, amestec provocat de Anglia, a stârnit înadevăr o neliniște oarecare în Statele-Unite, și a pus surdina mării prietenii cu Anglia. Deocamdată însă acest amestec nu va avea urmări pentru neutralitatea Statelor-Unite, câtă vreme pe timpul războiului Japonia se va ținea de garanțiile acordate Statelor-Unite. Dar ceiace se petrece în Asia răsăriteană este urmărit aci cu cea mai mare atenție, și nimenea nu poate ști, ce va fi rezultatul final al acestei atitudini de observare încordată. În orice caz, simpatiile americanilor, datorite fără rezervă democrației europene, nu se îndreaptă în aceeași măsură și către politica japoneză din Orient. Toate ar trebui să le în-

Rănitul.

Am mai bine acum flacăul. Rana dela gâtul mai slăbise din chinuri și el stetea acuzat de nu-i ajungea patul, liniștit, cu ochii, ca vederea să nu-i tulbure liniștea și simțirea mare nevoie. Ne uitam cu milă la el și ne bucuram cu toții că după câteva zile, se poate odihni puțin. Ochii i se deschiseră și alunecară plini de speranță spre mine.

„Măi frate, n'aveți care-va vre-o carte de citit?”

„Nu am nimic, dar am să-ți dau un cărțel lung unii la alții. Ne-am gândit să-ți dăm și nouă, la veștile din Galiția, dar că nu ne-a prea venit în minte de când ești în spital.”

„Nu, continuă el, aș vrea să mă rog lui Dumnezeu să mă scutească, că m'a scăpat. Căci în mare am fost, măi fraților.... Voi pe unde vă aflați?”

„Am ridică într'o dungă privindu-mă cu ochii mei.”

„Nu pe la Noua Sulită. Da tu? Chiar la Lemberg, dincolo de Lemberg: Dumnezeu de Muscan, să-l bată.”

„El era cel mai nou între noi, începură alții să-l întrebe. Incețul cu incețul i se deschise și lui limba și peste câteva minute începu să-și poată recunoaște pe cel care cu câteva clipe mai înainte se zbătea de pe patul de lângă mine era iarăși feciorul

voinic din munții Rodnei, pentru care e lucru firesc și cea mai mare vicție.

— Măi fraților, mare-a fost primejdia. Mulțumesc lui Dumnezeu draguțel că am scăpat și cu atâta. Muscani prin șanturi, Muscani prin cucuruze, Muscani prin șanturi, prin păduri, prin trestiișuri, cu puști și mașine. Ba de blestemați ce erau și prin copaci au urcat mașini și ne cosiau de acolo. Cui îi venea în minte să împuste în vârful copacului după ei. Nu știai de unde răsar. Numai ce te pomenai în ploaie de gloante din toate părțile și nu știai, încotro să mai dai. Pe noi ne-au risipit rău. Dar steagul nu l'am lăsat. Ar fi fost păcat. Mă. Am jurat, că-l apărăm: trebuia s'o facem. Am tot cetit că Românii om de omenie: să știți că așa și este, măi fraților, și jurământul și-l ține, de-ar ști bine, că-și pune capul.

— Când l'au împușcat pe domnu „sergent” care era cu steagul, îndată o sărit un fecior, — voinic și cuminte fecior — și-a luat steagul în mână și-am mers înainte. Asta era dincolo de Lemberg. Da am ajuns rău. Ne-au spart rândurile și ne-au azvârlit înapoi. Ofițeri nu mai aveam. Cazacii au năvălit apoi asupra noastră ca un potop și am fugit cum a dat Dumnezeu. Da noi vre-o zece inși cu steagul nu ne-am lăsat. Am luat steagul în mijloc și ceilalți ne țineam cu puștile pe de lături. Când am trecut prin pădure am mai dat de vre-o opt de-ai

noștri. Și așa am pornit dincotro știam că am venit; dar nu pe drum, că Rușii puteau da câtă frunză și iară peste noi, ci prin tufișuri și pe livezi pe lângă pădure. Și-am mers noi până s'a întunecat și apoi noaptea întreagă până s'a făcut iarăși ziua și așa pe la prânzul ăl bun am ajuns lângă oraș la ai noștri. Am mai rămas noi optsprezece feciori laolaltă, da steagu l'am adus. Un domn maior ne-a luat în grija sa și de bucurie ne-a cumpărat în oraș toate bunătățile, pită albă, cârnați, bere, tot ce vrei.

— Da spurcat oraș Lembergul măi fraților. Plin de jidovi cu cârlionți la urechi și urâți și nespălați, de gândești că-s veri cu necuratul. Poate de aceea au căpătat poruncă și armatele noastre să-l lase la păcatele oraș jidovesc și să se tragă mai către munți.

— Din regimentul nostru nu ne-am mai întâlnit mulți. La câte două trei zile mai răsăria câte unul de cine ști unde. Maiorul a mai strâns și alții rătațiți din alte regimente și a făcut din noi un batalion amestecat și ne-a pus într'un rând, — când m'au rănit pe mine, — să stăm într'o pădure, că hoții de Muscani veniseră și aici după noi. Și cum stam noi acolo în pădure, în fața noastră era un drum de țară care trecea pe acolo, și de dincolo de drum, cam din stânga, începuseră deodată să împuste Rușii asupra noastră. Noi steteam pe lângă copaci, trupini și trăgeam și noi către ei, desi nu-i vedeam. Da maiorul zice că o parte să apucăm la dreapta prin pădure până lângă drum, ca să-i luăm din

cercăm însă, ca să dovedim că biruința Germaniei nu va fi o biruință asupra libertății europene, sau asupra libertății lumii. Știri din Franța și din Anglia au năpădit presa americană, în zilele aceste, trimbițând lumii autonomia acordată Polonilor din Rusia, și egala îndreptățire a ovreilor moscoviți. Dacă americanii atât de ușor cred în liberalizarea Rusiei, n'ar fi greu nici să-i convingem că Germania este un dușman al autocrației, și că în vreme ce pentru Rusia țarilor libertatea este sulemeală, pentru Germania ea este o mărturisire de credință.” (Dar Austro-Ungaria? N. Red.)

»De-ași fi Kaiser-ul«.

De Al. Ciurcu.

Evenimentele tragice cari se desfășură astăzi în Europa și care amenință a se întinde și în alte părți ale lumii, au fost prevăzute aproape cu precizie, în broșura lui Daniel Frymann, care, în treacănt fie zis, e un inverșunat antisemit.

El prevede răboiera Germaniei în același timp cu Franța, Rusia și Anglita, cu cooperarea Austriei; prevede violarea de către armata germană a neutralității Belgiei și a Luxemburgului; prevede cu absolută siguranță neutralitatea Italiei, hotărârea Elveției de a-și apăra neutralitatea în contra ori cui, desinteresarea Americii de nord. Nu prevede alianța cu Turcia, despre care spune că ar trebui să fie guvernată în mod absolutistic, căci noul regim june-turc din imperiul otoman îl numește o întreprindere evreiască, care, dacă va continua, va adevări din nou proverbul: „Qui mange du juif en meurt”.

Despre România vorbește în termeni foarte elogioși. Cultivați România, zice Frymann, această țară, unde un prinț german dimpreună cu patrioții clasei de sus a realizat progrese însemnate. Ori cât de puțin numeroasă ar fi armata română în comparație cu celelalte armate în luptă, acolo unde va fi întrebuintată ea, va aduce mari servicii.

Pe Italia o tratează cu dispreț.

„Dela acest stat care datorează atât Prusiei și Germaniei pentru realizarea unității sale, nu trebuie să sperăm nimic și nu trebuie să ne temem de nimic. Singura importanță a Italiei stă într-aceea că ar putea da pretext la un războiu european prin faptul că ar ataca Austria sau că ar sgândări-o pe aceasta la un atac, după care ar urma și alte complicațiuni. Dar ca putere ea nu

va trage nici atunci în cumpănă, ci numai ca pretext și hotărârile cele mari între statele intrate în luptă vor trece pe lângă Italia, ca și când ea n'ar exista”.

Este oare justificat, se întreabă Daniel Frymann, a vorbi așa de puțin prietenos despre un aliat. La care întrebare răspunde: D'apoi Italia nu este aliata noastră, ci numai se face a fi; și-și dă așa de puțină osteneală a juca bine acest rol, încât se vede cât de colo cât de neplăcut îi este ei însăși acest joc. Italia este de partea Engliterei și Franței, iar noi le lăsăm bucuros acestor două un astfel de prieten. Ea se află în inamicie față de Austria. Ce valoare are o astfel de alianță cu un tovarăș așa de necredincios și de incapabil? Guvernării noastre deși citesc intențiunile Italiei, mențin totuși tripla alianță, pentru că-și închipuie că Franța și Anglita vor trebui, în primele săptămâni ale războiului, să-și distribuie forțele de uscat și de apă în presupunerea că Italia totuși se va bate alături de noi; cu alte cuvinte că se vor lăsa în sudul Franței câteva corpuri de armată și că nu se va degarnisi cu totul Marea Mediterană înainte de a vedea ce poziție ia Italia.

„Dar sunt oare guvernării noastre convinși, întreabă Frymann, că această nesiguranță poate nici nu există și că cei doi adversari mai intimi ai noștri nu știu dinainte că Italia nu va întreprinde nimic împotriva lor?”

La prima fulgerătură de tun, continuă autorul, prin negura acestei politici de teamă generală de războiu, se vor risipi toate aceste contrasturi de alianțe și înțelegeri nenaturale și vor vedea toți limpede ceea ce de altmintelea este pentru noi străveziu și simplu. Dar cu toate că aceasta e de prevăzut, totuși trebuie să ne întrebăm dacă nu e un lucru cu totul nedem de a menține o așa de mincinoasă înjghebare ca tripla alianță. Se acordă Italiei avantajele, deși se știe pozitiv că nu-și va îndeplini angajamentele. Isprăviți odată cu această minciună, încheie Frymann, dacă nu vreți să jucăm mai departe față de Anglita și de Franța rolul amantului înșelat, ceea ce ne expune ridicolului.

În ce privește Belgia și Olanda, anexarea lor la imperiul german este hotărâtă în caz de victorie a Germanilor. Frymann prezice că în caz de conflict, aceste două state vor opta pentru Franța și pentru Anglita și rezultatul va fi anexarea lor la Germania. „Viitorul războiu va decide despre soarta lor; de altmintelea, după cum stau lucrurile în Europa, se poate spune fără înconjur, că astfel de state mici și-au pierdut dreptul la existență: căci numai acel stat poate pretinde la independența sa, care poate să și-o valoreze cu sa-bia în mână”.

„Viitorul războiu va adevări cuvântul lui Iliedrich von Treitschkes, că din ce în ce statele „aristocratizează”.

S'ar putea răspunde că cele petrecute de-a rând în Peninsula Balcanică desmint această teorie.

Dar să mă abțin dela ori ce comentari și să mă mărginesc ca până acum a analiza și a rezuma deși trebuie să trec peste multe afirmări foarte interesante și cari ar merita a fi reproduce în larg.

Nu este admisibil, mai zice Frymann, să lăsăm gurile Rinului, ale principalei noastre rute de ieșire la mare, sub dominațiunea sau sub influența anglo-franceză; nu este admisibil să lăsăm coastele mării Nordului în mâinile acestor state; nu este admisibil să îngăduim la granițele noastre nordvestice niște state mici, cari nu mai nu oferă nici o garanție în contra violării neutralității de către anglo-francezi, dar încă să le servească acestora de puncte de sprijin.

Dar deodată cu anexarea acestor state, Frymann înțelege că se vor anexa și coloniile cari sunt prea mari pentru ele și cari sub dominațiunea germană vor fi utilizate după deplină valoare.

Ceea ce nu-i va suride Germaniei este odată cu anexarea acestor țărișoare ea va să anexeze și populația lor, pe care Frymann descrie cu culorile cele mai negre și doar să propune ca această populație să fie exterminată sau aruncată în Ocean. De nevoie o va tolera viitorul imperiu german, dar urmărind germania ei. Se va proteja limba flamandă printre belonii cari vorbesc frantuzește, iar comandă înmată va fi limba germană literară.

Iată ce-i așteaptă pe Belgieni și pe Olandezi probabil cu timpul și pe Danezi, pe elvețieni în caz de victorie a Germanilor.

(„Adevărul”)

Spre câmpul de luptă.

a ieși de pe străzile orașului companie de infanterie pentru ca să se întrunească batalionul. Ostașii erau cari 90% erau Români, — erau împodobiiți cu la piept și la chipii, așa, că abia se vedeau de la fiecare companie, pe lângă alte stindarde ce erau

coastă. Aici eram și eu. Când a venit porunca, m'am plecat lângă trupina de brad unde steteam și în care lăvău gloanțele Rușilor și mi-am zis o rugăciune. Și gândiam: acum ce o da Dumnezeu!

— Plecarăm apoi. În jurul meu sbureau gloanțele, ca muștele vara. Da Dumnezeu drăguțul m'a apărat, nu m'a atins nici unul. Săream dela copac la copac, dela piatră la piatră și în curând ajunserăm până lângă drum. Unii se și asvârlișeră în șanț. Alții eram încă pe lângă copaci. Dar ne-am păcălit. Blestemații de Ruși erau unii în celălalt șanț, peste drum, iar alții ceva mai în jos pe șanțul nostru și tăceau. Când am ajuns noi în dreptul lor s'a pornit deodată focul. Și în loc să-i luăm noi din coaste, ne-au luat ei pe noi. Potop nu altceva! Eu eram lipit strâns de un brad. Nu mai îndrăsnam nici să mai împuşc de teama gloanțelor cari izbiau în trunchiul copacului sau treceau pe lâng el jăruindu-i scoarța. Nu mai vedeam, nu mai știam nimic. Ai noștri se retraseră repede căci vedeau, că nu-i de isprăvit nimic în iadul acela. Gloanțele plouau mereu; nu mă cutezam mișca din loc. Deodată încetară. Ai noștri se retrăseseră toți și cu rămăsele singur lângă brad. Rușii o porniră repede unii pe drum alții prin pădure în urma lor. Vre-o două companii trecură foarte aproape de mine. Mă făcui ca lemnul, numai să nu mă zăriască. Trecură apoi în goană mai multe cete de cazaci. Focurile se auziră tot mai departe, iar dela o vreme încetară cu totul. Ai noștri cum

se vede erau bătuti sau prinși cu toții. Era o liniște adâncă în pădure și soarele bătea a galbuii că era acum către sară. Ce să fac eu?

— Auzisem, că Rușii-s oameni buni și credincioși ca noi. Spunea un sergent că el căzuse rănit și tremura de frig, iar un soldat rus când l'a văzut, s'a oprit din marș, l'a acoperit cu mantaua sa proprie și apoi a grăbit la trupa sa, fără manta. Nu mă temeai de Ruși. Mi-am ridicat gândul la Dumnezeu și o luai apoi singur prin pădure, uitându-mă cu băgare de seamă în toate părțile. Voi fi mers cu așa cale de o ceasdoară. Când să ies dintr'un tuiș într'o cărare, nu departe de mine iată un Muscan. Aude crengile trosnind și se întoarce. Pune pușca la ochi și trage. Glonțul iată aici m'a rănit, dinjos de genunche. Eu răspund îndată și bietul Rus cade grămadă; când am ajuns lângă el sângele-i curgea gâlgând din piept, și n'a mai putut decât să-și pună mâinile cruce și să zică românește: „frate... Basarabia”... Mai mult n'am înțeles; dar nici nu puteam că trebuia să mă grăbesc. Mi-a părut rău, că l'am împuşcat; da ce să fi făcut? Că mă împuşca el pe mine. Și a doua oară nimeria mai bine... Da el a fost prost. De ce a tras cu pușca în mine? De nu dedea el întâi, eu nu-l împuşcam; mă făceam că nu-l văz și treceam mai departe.

— Merg eu mai departe pe cărare, dar acum cu pușca gata. Cine mi va ieși în cale, îl trăznesc... La o cotitură iată un sergent rus, ori ce va fi fost, cu un revolver în mână. Scoate sabia

și se întoarce spre mine, luându-mă la ochi. Când vede însă că eu sunt cu pușca la ochi și că-l pot nimeri și de departe, asvârlișeră și ver și sabie și ridică mâinile în sus. Eu mă pieai, dar tot cu pușca la ochi și-i făcui să se dea înlături. El ascultă. Îi făcui apoi să scoată tot din buzunare. Și-a scos sângele frică tot, tot, până și țigările. Luai apoi pe mine și-l făcui, să plece înaintea mea: eu pași în urma lui cu arma încărcată. Și am răm din pădure pe când se îngâna ziua cea tea, trecurăm apoi peste niște dealuri cu și cucuruz. Într'o vale apoi detei de noi noastră. Pe Rus l'am dat în samă d-lui „lăinânt” și apoi m'am dus la „saniteji”. m'au pus pe tren și m'au trimis aici...

— Da să știți, măi fraților, că musca răi Muscanii. Asta, pe care l'am prins cu bea românește, ca mine; zicea că-i Măcelălalt, pe care l'am împuşcat, tot tot a vorbit; mi-a zis „frate”. Pe semne Rușii știu românește...

Și aici tăcu vecinul meu privind la mine așteptând parcă o întărire a convingerii eu făcui de asemenea, ca să nu-i mai înfrun lui sufletul cu povara unei tragedii...

I. P. A.

...câte unul (maghiar și austriac) mai aveau 2-3 stindarde românești, mai mici și mai mari. Stindard însă, pe care a fost sfințit Duminecă în 6 septembrie n. a. c. în biserică gr.-cat. din oraș, (Lipova) prin protopopul Simion Micu, — era mai mare și mai frumos ca toate.

Marș de acestea fiecare soldat avea fundă tricoloră la piept, iar ofițerii aveau fundă tricoloră peste umerii de-alungul pieptului.

Batalionul s'a concentrat în piața mare a orașului lângă hotelului „Hungaria”, unde s'a ținut rugăciunea de seară.

Piața era tixită de lume, întreg publicul din oraș era din jur; uralele de „Să trăiască”, nu mai aveau răsunet. De aci batalionul, în frunte cu o fanfară de muzicanți din loc, cari cânta încontinuu marșuri ostășești, — între altele și „Deșteaptă-te Române”, — a parcurs strada principală spre gară, petrecute de întreg publicul. Stindardele fâlfâiau falnic în vântul lin de seară și cântău: „Deșteaptă-te Române”, „Pe al nostru steag”, „Sună buciumul de-alarmă”, „Așa-i România” și altele; ovațiile publicului urmau neconținut, și femele acopereau pe bravii noștri soldați cu o adeverită ploaie de flori.

Eu cu vre-o câți-va mergeam alături cu frontul companiei a 3-a, sub umbra falnicului stindard tricolor român, sărutând steagul și urind bravilor noștri ostași să cânte cele mai strălucite și reînnoitoare cu bine. Câștii ne asigurau despre vitejia soldatului român și ne încredințau, că în tot cazul „vor fi învingători”. Un ofițer român, d. Cornel Cosma, din Careii-Mari, mi-a predat textul „La arme!...”, de care s'a bucurat foarte mult. Intre bravii noștri soldați, cei mai mulți erau învățători și alți oameni intelectuali.

Bietii Români! Abia au văzut cu ochii a mia parte și ce li se compete, abia au văzut fâlfâind frumosul nostru tricolor, — ceace acum, în momente critice, li s'a permis, — și nu mai puteau de bucurie, mergeau cântând, și:

Cine 'n treacă îl întreba
De merg la vre-o nuntă.
El răspunde în hohot: „ba,
„Sburăm la luptă cruntă!”

Ce razim puternic ar afla patria în acești oameni, dacă le-ar da tot ce li-se compete. Au dovedit-o, cum se stia însuflețit.

Sosiți la gară bravii noștri soldați au depus jurământul, apoi au isbucnit în puternice strigăte de „Trăiască Regele”, „Trăiască patria”, iar publicul a răspuns cântând: „Trăiască armata”, „Trăiască bravii noștri soldați”. Apoi batalionul a fost învagonat în cea mai mare ordine, până la plecarea, soldații cântau fel și fel de cântece. Erau momente înălțătoare și solemne acestea, amestecate ici-colea de despărțiri sfâșietoare de inimă și de plânsul nevestelor și al copișilor rămași acasă.

La 9 ore seara, între uralele de bine ale publicului, și între fluturarea chipiilor, pâlăriilor și batistelor soldaților și publicului, — trenul s'a pus în mișcare, și bravii noștri soldați au plecat ducându-ne și inimile noastre cu dânsii.

„Cu bine mergeți, dragii mei.
Și să veniți cu bine”.

Corresp.

Războiul.

Budapesta. — Generalul Höffer, locțiitorul șefului statului major al armatei, a dat ieri seară un scurt comunicat, în care spune, că trupele noastre au respins pretutindeni armata sârbă care inundase teritoriul nostru. În consecință, în Sirmia și în Banat nu se află în prezent nici un soldat dușman.

Timișoara. — Cenzurată. — Apelul prefectului ALEXANDRU JOANOVICH, comisar regal, lansat către populația bănățeană a avut darul să liniștească spiritele agitate și a convins pe oricine că nici dela Panciova, dar nici din alte părți ale Banatului nu ne amenință nici o primejdie; trupele noastre au respins foarte energic invazia îndrăzneată a Sârbilor.

Iată starea adevărată a celor întâmplate la Panciova:

În jos de Panciova Dunărea se desface în mai multe ramuri. Tot între câte două ramuri este câte o insulă (ostrov). Sârbii cuprinseseră

o atare insulă de unde apoi artileria și infanteria lor bombardă Panciova, dar fără efect. Primarul orașului în deplina convingere a răspunderii sale imediat a comunicat populației, prin baterea tobei, că mai ales femele și copiii să părăsească orașul. Iar, întrucât în unele locuri ar pleca și bărbații, să se lase vitelor și galitelor mâncare și apă pe vre-o 2—3 zile.

După acest comunicat o foarte mare parte a publicului a părăsit orașul, băgând astfel groază și în publicul din alte ținuturi, cari era ispitit să facă cele mai îngrozitoare combinațiuni.

Acum liniștea e pe deplin restabilită, iar refugiații s'au întors la vetrele lor. Ieri dimineață, comisarul regal AL. JOANOVICH, prefectul Timișului, a primit un raport din partea generalului BREIT, în care se comunică, că TRUPELE SÂRBEȘTI CARI INUNDASERĂ TERITORIUL NOSTRU PE LA COMUNELE BARTA ȘI BARANIOS (ÎN TORONTAL), AU FOST COMPLECT NIMICITE DE CĂTRE TRUPELE NOASTRE.

De altfel, toate trupele sârbești au fost respinse de pe teritoriul nostru. (A. T. U.)

LUPTA DELA LEMBERG.

Dela cartierul general de război se anunță oficial: Comanda supremă a armatei se va strădui să dea în publicitate toate amănunțele luptei, fără să ascundă ceva. Deocamdată însă este imposibil să se dea informațiuni detaliate pentru că comanda supremă însăși încă nu e informată despre toate amănunțele. Comandanții superiori și trupele cari în decurs de trei săptămâni neconținut stau în luptă cu dușmanul ar fi avut prilej și timp ca să trimită informațiuni nu numai odată de victorii. Toate însă se vor aduce mai târziu.

Germanii.

Berlin. — Dela cartierul general se comunică: În vest se dau la aripa dreaptă lupte înverșunate, nedecise încă. Năvălirea încercată de Francezi a fost respinsă victorios.

În ost continuă nimicirea întâiei armate rusești. Pierderile noastre sunt puține. Armata lui Hindenburg este postată cu mari forțe peste granița rusească. Guvernamentul Suwalki este așezat sub administrare germană.

Statul major german comunică: Generalul Hindenburg a telegrafiat Majestății Sale împ. Wilhelm despre victoriile sale asupra armatei rusești. Armata-Wilna a fost zdrobită cu desăvârșire, adevăcă corpurile II, III, IV și XX, apoi divizia 3 și 4 de rezerviști și cinci divizii de cavalerie, în lupta dela lacurile Mazuri. Armata de rezervă din Grodno, adevăcă corpul XXII, restul corpului VI și o parte din corpul III de Siberia, a suferit mare înfrângere în lupta dela Lyck. Dușmanul a avut grele pierderi de morți și răniți. Numărul prizonierilor crește neconținut. Prada de război este extraordinar de mare. Frontul armatei a avut o întindere de 100 kilometri, și am parcurs cam 150 kilometri în câte 4 zile, dându-se neînctat lupte grele atât de numeroase încât nu pot fi menționate în amănunte. Unii dintre pansații noștri au reintrat curajoși în luptă. Avem totuș puține pierderi. Armata a fost victorioasă pe toată linia împotriva dușmanului care rezistă dârz însă constrâns să fugă. Armata este mândră că prințul imperial se luptă și sângerează în rândurile ei.

De pe câmpul de războiu dela miază-zii.

Budapesta. — A. T. U. — Ofensiva Sârbilor de-a lungul râului Sava în Slavonia, după câteva zile s'a terminat cu un fiasco complet. Și până când va apărea un comunicat mai larg despre amănunțele invaziei sârbești, putem constata în baza informațiunilor primite din sursă autentică, că toate trupele sârbești cari trecuseră râul Sava au fost complet înfrânte. Aceste trupe cu mari pierderi s'au retras în Serbia, așa, că azi nici un singur soldat sârb nu se mai găsește pe teritoriul țării noastre. Acei locuitori maghiari și germani dela graniță cari se retraseră de teama Sârbilor, acum s'au întors la vetrele lor.

Basarabeni.

Intre soldații armatei rusești făcuți prizonier sunt și Români basarabeni, și răniții cari vin din nord ne aduc vești înduioșătoare despre întâlnirile voinicilor noștri cu frații de peste Prut. Foile ungurești cari n'au scăpat nici un prilej de a menționa soarta tristă și barbară a Românilor robiți din Basarabia, își trimit acum corespondenții ca să se întrețină cu prizonierii români de peste Prut, să le sondeze sufletele pentru a scoate la lumină durerile profunde ale subjugării rusești. În numărul de ieri am amintit un specimen de duloșie ungurească. Azi mai dăm unul, pe care-l găsim într'alt ziar maghiar:

Pe noi ne interesează foarte mult voinicul român din Basarabia. Voinic cu fața zimbitoare, rotundă, bine hrănită. Îi place să-și arate șclipitorul și de dinți. Răspunsurile date la întrebări vădesc o minte vioaie. Foarte bine se simte în situația sa și o spune cu sinceritate curată că se bucură de noua întorsătură a lucrurilor, ajungând în prinscare.

Un voinic povestește că îl cheamă Ion Bucătar. De un an și jumătate este soldat activ și a servit până acum în Odesa și de acolo a pornit cu regimentul în războiu. Cu șase săptămâni înainte de aceasta a fost mobilizat regimentul. Eram curioși de conștiința sa națională și ca să-i câștigăm încrederea am pus întrebări în sensul acesta.

— Știi că în România locuiesc frați de ai tăi?

— Cum n'am ști. În inima ori cărui Român din Basarabia trăiește dorul ca să se alipească pământul nostru la România. Că ce face România în timpul războiului ăstuia nu știm, dar că odată va cuceri Basarabia într'asta tare ne încredem. Atâta am auzit că România nu va ținea cu Rusia în războiu.

— Ce-au spus ofițerii, împotriva cui se face războiul?

— Ne spuneau că împotriva Austrieilor și că între dv. nu sunt decât austrieci. Întâi nu eram în curat că și Maghiari și frați Români sunt între dușmanii noștri, numai când am căzut rănit și cam am auzit cuvinte românești dela soldații dușmani cari atacau, mi-am aruncat arma și i-am rugat să nu-mi facă nici un rău pentru că sunt fratele lor. Plângând i-am îmbrățișat și ne-am sărutat.

Pe noi ne-o agrăit ca frați(?) și deasemeni i-a strălucit chipul de mulțumire când a spus următoarele:

— Voi fraților, nici nu puteți crede câtă bucurie avem că am ajuns între așa de bune popoare. Foarte bine ne-a mers de când ne-au prins. Ne-am împărtășit de bună îngrijire medicală. Atât de bine ne-o mers aici în spital încât niciodată nu dorim mai bine, cât vom trăi.

Mulți au căzut dintre Ruși? am întrebat mai departe. Dar să ne spui adevărul.

— Așa să-mi ajute Dumnezeu și să mă însănătoșez și să-mi văd iarăș nevasta și singurul copil, decum adevărul curat voiu grai și mai — cu seamă cum aș minți unui frate?

— De bună seamă cu mult mai mulți au căzut în trupele noastre decât în ale Austrieilor, — deja așa m'am obișnuit să zic că sunt austrieci. Armata rusească are potop de morți și nenumărați răniți. Mai mult se tem de gloanțele de tun, pentru că acelea fac pustiriile cele mai temute. Ne-am mirat cum ne ținteau cu tunurile. Fiecare împuscătură lovea. De husarii ungarski (unguri) am auzit deseori și aveau nume temut printre soldații ruși. Se zice draci roșii. Noi nu ne-am întâlnit cu ei dar așa se zice că nu le poate sta nimeni în cale.

— Batalionul vostru când a trecut hotarul?

— Nainte de asta cu 5 zile. Până atunci am străjuit la granița rusească.

— În câte lupte ai luat parte și câte gloanțe ai împuscat?

— Cam 50 și în prima luptă deja am căzut. M'a lovit glonte în picior și m'am prăbușit la pământ. Deodată am băgat de seamă că pe ai noștri i-au scos din așezarea lor și fără încetare se trag înapoi. Și eu am încercat să scap și am început să strig românește ca să nu-mi facă nimic. Am avut noroc că au fost soldați români între contrari și m'au înțeles. M'au prins și nu mi-au făcut nimic. Dacă o să mă scrii în foaie, te rog frumos să scrii și aceea că locuiesc în satul Zăzulenii lângă orașul Pozlica, unde gospodăresc cu un mic pământ și cu vie. Aș fi și îndestulit cu soarta dacă n'ar domni străini peste noi.

— Pentru ce a isbucnit războiul?

— Ni s'a spus când am plecat în războiu că feciorul țarului a luat de nevastă pe fata craiului.

sărbesc și după ce Austriecii și-au bătut joc și au răs de socru-său, noi trebuie să-l apărăm.

— Știi că Sărbii au omorât pe moștenitorul de tron?

— Nu știu nimic despre asta.

— Dar că ești în Ungaria?

— Zău, numai azi am știut. Mai știm și atâta că aici numai popoare bune pot locui, cari se poartă omeneste cu prizonierii.

Rusul care zăcea pe un pat vecin întreabă că ce-am zis noi? După ce-i spune Rusul se grăbește să răspundă:

— Eu dacă aș căpăta aici ceva de lucru, nu m'aș întoarce.

Ne-am luat rămas dela prizonierii ruși, pentru ca să vizităm pe răniții noștri.

Pentru vetrele ostașilor.

Colecta „Reuniunii femeilor române din Arad și provincie”

Pe lista d-nei Aurelia Maci:

Petru Crișan 20 fil.; T. Cosma 1 cor.; Virgil Pacurari 10 fil.; Livius Buzila 30 fil.; Marița Abrugas 10 fil. Vasile At. 10 fil.; Istimie Crâsta 10 fil.; Floarea Irij 40 fil.; Maria Budin 10 fil.; V. Aburgas 20 fil.; Alexandru Irij 10 fil.; Lena Motes 10 fil.; Lena Ondrica 20 fil.; Fimia Bugari 20 fil.; Ana Popescu 20 fil.; Nica Popa 1 cor.; Nicolae Copnecean 10 fil.; Ioan Caprușan, päd. reg. pens. 30 fil.; George Jurgiu birău 20 fil.; N. N. 20 fil.; Popovici L. 40 fil.; Aurel Popa 20 fil.; Ioan Bugar 20 fil.; Blagoiea Vasile 10 fil.; Vanc Iosif 10 fil.; Sftimie Bugari 10 fil.; Rupt 20 fil.; Kloczekné 40 fil.; Huber Maria 20 fil.; Solomie Faur 10 fil.; Maria Rusu 10 fil.; Maria Faur 10 fil.; Ecateriani Crisa 1 cor.; Elena Mates 20 fil.; Brândușă Faur 10 fil.; Maria Jirj 10 fil.; Maria Suci 10 fil.; Rozalia Pipa 10 fil.; Maria Caprușan 10 fil.; Maria Mates 10 fil.; Maria Pavica 10 fil.; Magdalena Dehelean 10 fil.; Carolina Gaspar 10 fil.; Maria Bugari 20 fil.; Maria Suci 10 fil.; Magdalena Zsirzs 20 fil.; Doehia Caprușan 20 fil.; Magdalena Caprușan 20 fil.; Maria Păcurari 10 fil.; Elena Pascu 4 fil.; Iulia Caprușan 20 fil.; Magdalena Baltean 10 fil.; Maria Crișan 20 fil.; Elena Bugari 4 fil.; Maria Abrudean 6 fil.; Magdalena Ciucurița 8 fil.; Elena Abrudean 10 fil.; Măriuța Morari 4 fil.; Maria Sulincean 10 fil.; Susana Bugari 20 fil.; Ioan Todorescu 4 fil.; Versavia Faur 40 fil.; Maria Crișan 10 fil.; Biserica ort. rom. Căpruța: 2 cor.; Aurelia Maci, soție de preot 1 cor.; Total 15 cor., 30 fileri.

Pe lista M. Ghebeles:

Eripp Iosif 1 cor.; Stela Roja 20 fil.; N. N. 20 fil.; Rokszin Jenőné 1 cor.; St. 1 cor.; Ioan R. 1 cor.; Dr. I. Felea 1 cor.; Emilia Bodrogean 60 fil.; Agnita Luțai 1 cor.; Indescifrabil 40 fil.; N. N. 60 fil.; Efrom M. 1 cor.; Dimitrie Crucean, econom Pecica 1373. 1 cor.; D. Cenadan 40 fil.; Miliș Ghebeles 2 cor.;

Pe lista d-nei Elvira Gavrilă:

Terențiu Gavrilă, preot, Brusturi 250 fil.; Elvira Gavrilă 250 fil.; Din casa bisericii 5 cor.; Ilie Slăv 20 f. Toma Slăv 20 fil.; George Branetișu 20 fil.; Nuțu Pase 10 fil.; Sabin Florian 10 fil.; Anuța Illés 20 fil.; Temle Budugan 10 fil.; Marina Baciu 10 fil.; Elena Antal 10 fil.; Toma Nicodin 20 f.; C. Lucaciu 10 f.; Total: 11.60 f.

Pe colecta d-nei Maria Bălan:

V. Balan preot, 2 cor.; M. Bălan preoteasă 2 cor.; M. Voștenari 20 fil.; Alexandru Voștinari 30 fil.; Zsuzska Luon 40 fil.; Petru Hetig 50 fil.; Aurel Hetig 20 fil.; Sever Hetig 10 fil.; Heezig Tivadar 1 cor.; Creciun Mocuta 1 cor.; Fehér Péter 60 fil.; Szán Miklósné 1 cor.; Argil Crista 50 fil.; Bitang Ana 10 fil.; Alb Măriuța 20 fil.; Petac Marița 10 fil.; Vincze Károly 1 cor.; Triff József 1 cor.; Bitang János 1.20 fil.; Mihai Bolog 20 fil.; Constantin Feier 1 cor.; Bach Nándorné 20 fil.; Hausez Simonné 20 fil.; Saudiek Károly 2 cor.; Dr. Sorban Cornél 2 cor.; Văd. Silvia Feier 2 cor.;

Pe lista d-nei Iulfa Ionescu:

Iulia Ionescu 3 cor.; Văd. Iuliana Băneș 5 cor.; Văd. Elisavet Moga 40 fil.; Valeriu E. Bragia 1.50 fil.; Dimitrie Novacovits 20 fil.; Văd. Elena Suci 1 cor.; Orgovici Anghilina 1 cor.; Emilia Orgoviciu 1 cor.; Iuliana Baba 1 cor.; Sidonia Baneș 40 fil.; Lucretia Costea 1 cor.; Ana Popet 40 fil.; Alexa Ponta 2 cor.; Dimitrie Pasc 1 cor.; Marica Totorean 20 fil.; Paulina Biró 30 fil.; Liuba Suci 40 fil.; Saveta Baneș 10 fil.; Marica Dârjan 20 fil.; Cristina Biro 20 fil.; George Glovac 20 fil.; Ioța Băneș 1 cor.; Radoia Glovac 30 fil.; Dimitrie Băneș 20 fil.; Radoia Baba 40 fil.; Dimitrie Baba 40 fil.; Putariti 40 fil.; Don Pavel 40 fil.; Orestia Se-

lejan 20 fil.; Marta Bolchis 40 fil.; Pera Baba 20 fil.; Iuliana Biró 20 fil.; Elena Vranis 20 fil.; Avram Maier 10 fil.; Dimitrie Marcus 40 fil.; Anton Ardelean 40 fil.; Emilia Cornea 1 cor.; Georgie Lado 40 fil.; Ioan Moldovan 40 fil.; Iuliana Gerdan 1 cor.; Trailă Băneș 90 fil.; Maria Biro 20 fil.; Liuba Marcus 20 fil.; Ioan Slavie 60 fil.; Emeric Micușca 1 cor.; Georgie Novacovici 10 fil.; Georgie Dragici 1 cor.; Maria Repaș 40 fil.; Stevanca Bătrân 6 fil.; Marița Glovac 40 fil.; Silvia Faesiti 30 fil.; Ioța Ianciu 20 fil.; Mircu Glovac 30 fil.; Văd. Martin Seim 50 fil.; Georgie Baneș 20 fil.; Rachila Ianciu 20 fil.; Danița Inciu 20 fil.; Cu tasul 1.80 fil.; Biserica gr.-or. română 10 cor.; Total: 47 cor. 86 fil.

INFORMAȚIUNI.

Arad, 16 Septembrie 1914.

EROII NOȘTRI. Monitorul oficial publică o serie de nume de soldați cari au fost decorați pentru fapte vitejești. Printre acestia aflăm pe următorii Români:

Sergent Ilie Periescu dela reg. 4 de husari, decorat cu medalia de aur pentru eroism. **Sergent-maior Silvestru Pintia** dela reg. nr. 37 și **sergent-maior Nicolae Roșu** dela reg. 64 au fost decorați cu medalia mare de argint pentru eroism. **Sergentul Alexandru Cicle** și **fruntașul Todor Ranta** dela reg. Nr. 51 și **sergent Burlea** și **infant. Bența** dela reg. Nr. 64, cu medalia mică de argint pentru eroism.

Observăm că cei distinși cu medalia de aur se bucură cât trăiesc de o penzie de 70 fileri pe zi, iar cei cu medalia mare de argint de una de 45 fil. pe zi.

In seria celor decorați sunt cuprinși și soldații eroi dela reg. Nr. 16 din Varsădin (Croația), cari in luptele dela Sabat au dovedit mult eroism.

Puțini Români vor ști că acest regiment se compune în mare parte din „Vlașki”. Români sârbizați.

Cităm printre decorații acestui regiment pe **Sincariu, Bogat, Ivancean, viteji Croați de obârșie românească.**

Eroul Victor Bircea din Vărădia. Un tânăr svelț, în etate de 23 ani și în a 11-a lună de serviciu, a plecat la război ca simplu tunar al regimentului de artilerie (honvezi) din Lugoj și a venit zilele acestea acasă ca sergent, conducând un convoiu de prizonieri ruși. Eri s'a prezentat în redacția noastră cu chipiu și pantaloni dela un ofițer de cazaci. Ne-a adus și nrul de Duminecă al ziarului „Szegedi Napló” (13 Sept.), care povestește vitejiile lui și ale soților săi **Ioan Hozan, Fr. Armean, Ion Flămându și Ion Colarin,** toți dela regimentul nostru. Călărind dela **Busanowsky** la 25 kilometri depărtare singur, a dat 8 cazaci de el, cari l'au primit cu ploaie de gloanțe. Bircea s'a trântit la pământ, prefăcându-se mort, și apoi pe neobservate s'a târât pe brânci după cazaci, cari ajunși într-o pădure s'au culcat. Incetinel s'a apropiat de ei, le-a luat armele și deșteptându-i i-a declarat prinși. Aducând el în tabără singur 8 cazaci, a fost îndată avansat sergent. În alt rând a dat în o pădure de dușmani, ca pisica s'a strecurat la ai săi și venind înapoi cu ajutor, a prins pe toți — 39 inși — în somn și i-a adus în tabăra sa cu cai cu tot. Odată a prins 12 spioni ruși și a alungat cu vre-o câțiva tovarăși o sută de cazaci, omorând vre-o 24 din ei. După ce a adus acum prizonierii ruși până la **Cașovia**, a venit la regimentul său la Lugoj, de unde se înapoiază iarăș pe câmpul de luptă galițian, ca să mai pună mâna pe vre-o câțiva Ruși.

Depărtându-se din mijlocul nostru, felicități de toți, se oprește în ușă și zice: Dar, vă rog, scrieți la gazetă, că mi-s **Român din Vărădia**, căci cei dela foaia ungurească din Seghedin n'au voit să pună aceasta în foaic. — („Drap.”)

Cursul de dantelerie din Săliște. Dumineca trecută (6 August v.) s'a încheiat cursul de dantelerie, inițiat, la dorința dlui Vasile Stroescu, de comitetul central al „Asociațiunii” în comuna Săliște, și condus de dșoara Lucretia Iosif învățătoare calificată de pedagogiul de stat din Cluj și absolventă a unui curs special de dantelerie din Praga. La acest curs, care a durat 5 săptă-

mâni, au luat parte 30 eleve din comunele: Săliște, Tilișca, Galeș, Vale și Săcel. În timpul acestei, relativ scurt, elevele s'au deprins a lucra, pe baza desemnurilor copiate de dânsese, diferite modele frumoase de dantele, atât cu ciocănelele, cât și cu acul, dovadă de o parte de priceperea și hărnicia conducătoarei, iară de alta de diligența și stăruința elevelor. Obiectele lucrate au fost espuse în sala de lucru din edificiul cel vechiu al școlii și au produs cea mai bună impresiune prin esactitatea și frumusețea lor. La serbarea aceasta de încheiere a cursului au luat parte: președintele „Asociațiunii” **Al. Bărsanu** cu doamna, comitetul cercual al d. Săliște, în frunte cu neobositul director **Dr. N. Calefariu**, d. protopretore **Petru Drăghits**, d. protopop **Dr. Ioan Lupas**, preotul local **Dr. Al. Eorcia**, d. inspector școlar **Dr. Onisifor Ghita** cu doamna, d. Dr. Caius Brediceanu din Lugoj, și mai mulți fruntași din localitate cu soțiile și fiicele lor. Dorința tuturor este, ca aceste cursuri, cari pot da un nou izvor de venit femeilor noastre, cu deosebire harnicelor și istetelor noastre sătence, să se continue și în viitor și să se generalizeze cât se poate de mult.

Cauza retragerii lui Suchomlinov. După telegramă sosită prin Copenhaga ministrul de război al Rusiei, Suchomlinov ar fi criticat foarte aspru înfrângerea Rușilor la Paunenburg și în generalintreagă tactica generalisimului rus și ar fi declarat că generalisimul cedează rezistenței Germaniei. Din cauza acestei critici Suchomlinov a trebuit să-și dea dimisia.

SE PRIMESC
mai mulți copii în vipt din familie bună la o familie română din Arad.
Adresa la administrație.

Ultima oră.

PE MARE.

Berlin. (Oficios. — In 13 Septembrie crucătorul german „Hela” lovit de torpila unui submarin englez s'a scufundat. Echipajul a fost salvat.

IN GALITIA.

Budapesta. (Oficios). — Față de știrile rusești se constată că armata noastră, după ce a bătut pe Ruși în mai multe lupte și le-a capturat 40 mii de oameni și 300 de tunuri, se retrage în cea mai perfectă ordine. Trupele noastre numai ici-colea au ajuns în desavantaj și situație grea. Astfel trupele corpului de armată XII. Dar în noaptea de 10 spre 11 Sept. și aceștia și-au respins dușmanul ce le stetea în față. Retragerea în noile poziții strategice are cele mai bune sorti de izbândă.

ENGLEZII IN ORIENT.

Haga. — Legația germană anunță oficial, că are următoarea informație dela consulul german din Peking:

Japonia a făcut cunoscut Chinei că în India de răsărit (posterioră) a izbucnit revoluția. Soldații Angliei cer ajutorul Japoniei pentru sufocarea revoluției, iar Japonia este aplicată să-și dea în schimbul unor anume condiții. Trupele engleze au fost scoase din India și debarcă în Egipt unde de asemenea sunt semne de revoluție.

DOLIUL LUI SASSONOV.

Berlin. — Fiul ministrului de externe rus Sassonov a căzut pe câmpul de luptă.

SUCCESE GERMANE.

Din Berlin se anunță: Statul major al armatei germane anunță dela cartierul general cu datul de ieri următoarele:

Lupta ce ține de două zile la aripa dreaptă a armatei din Franța s'a întins spre est pe întreagă lala de bătăie până la Verdun. In unele locuri Germanii au avut succese parțiale. Lupta încă nu e decisă.

Pe câmpul de războiu din est, generalul Hildenburg i-au alungat pe deplin pe Ruși și acum se întărește în noile poziții. In ținutul nordic al Poloniei Rusești a fost introdusă administrație germană. Vestile despre pericolul ce ar amenința Silezia de sus, sunt lipsite de ori ce temei.

Redactor responsabil: **Constantin Savu.**